

บรรณานุกรม

กมลชนก สุทธิวathanฤทธิ. (2541). ธุรกิจพาณิชยนาวี (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____ . (2543). กลยุทธ์บริหารธุรกิจการขนส่งทางเรือ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กรมเจ้าท่า. (2525). กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.

กระทรวงพาณิชย์. (2547). ข้อมูลค่าของประเภทสินค้าส่งออก. วันที่ค้นข้อมูล 27 ตุลาคม 2548, เข้าถึงได้จาก
<http://www.moc.go.th/thai/dbe>.

การท่าเรือแห่งประเทศไทย. (2548). เส้นทางการเดินเรือ. วันที่ค้นข้อมูล 27 มีนาคม 2548, เข้าถึงได้จาก
<http://www.pat.or.th>.

ชูครี วงศ์รัตนะ. (2541). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 3) กรุงเทพฯ: เจริญผล.

ผาด ชนะวงศ์สกุล. (2531). ขอบเขตความรับผิดชอบของผู้อำนวยการในระบบการขนส่งทาง
รูปแบบตามกฎหมายไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีศาสตร์บัณฑิต, สาขาวิชานิติศาสตร์,
บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บริษัทเช้าอีสท์แอเชียเทคโนโลยี จำกัด และบริษัทโกลเด้นแพลนจำกัด. (2544). โครงการศึกษาแนวทาง
การผลิตบุคลากรพาณิชยนาวี. กรุงเทพฯ: เจริญผล.

บริษัทไทรีเซน. (2539). ระบบมาตรฐานการจัดการเพื่อความปลอดภัย. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.

เพียรเดช ศิริขันทร์. (2543). ระบบการจัดการเพื่อความปลอดภัย. สมุดประการ: เจริญผล.

วิเชียร เกตุสิงห์. (2541). การวิจัยเชิงปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สถาบันบัณฑิตพาณิชยนาวี. (2542). กิจการขนส่งทางทะเล. วันที่ค้นข้อมูล 8 กุมภาพันธ์ 2547, เข้าถึงได้จาก
<http://www.tri.chula.ac.th/twwwroot/word/word023.htm>.

สารัช อรุณ. (2543). การนำระบบการจัดการเพื่อความปลอดภัย กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อิทธิพล ปานจาม. (2541). การศึกษาปรีบเทียนศักยภาพของท่านเรือในภูมิภาคอินโดจีน. วิทยานิพนธ์
ปริญญาวิศวกรรมศาสตร์บัณฑิต, สาขาวิชารรมโยธา, วิศวกรรมศาสตร์,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.